

100 000 slov

**Antologie toho nejlepšího
z nakladatelství
E-knihy jedou**

100 000 SLOV

Antologie toho nejlepšího z nakladatelství E-knihy
jedou

Copyright:

Autor: Kolektiv autorů a autorek

Editor: Martin Koláček

Vydal: Martin Koláček - E-knihy jedou

2014

ISBN:

978-80-7512-079-3 (ePub)

978-80-7512-080-9 (mobipocket)

978-80-7512-081-6 (pdf)

AUTOŘI A AUTORKY

Bergl, Martin

Bílek, Josef

Bílek, Marek

Brauner, Petr, Ing. arch.

Brinda, Robert

Cabicar, Martin Macek

Galambica, Ivan

Garguláková, Dana

Glet, Jiří

Grant, Jiří

Chotutický, Z. M.

Javorská, Jana

Kaffe, Janiel

Kiml, Tomáš

Koláček, Martin

Kufa, David

Kýr, Karel

Navrátilová, Lucie

Novák, Erik Dominik

Öllmann, Müllan

Pelikánová, Karla

Rýdel, Matouš

Rynt, Milan

Rýznarová, Miloslava

Scheuer, Petr

Slik, Major

Smitalová, Jitka

Strnad, Martin

Šach, Pavel

Šebela, Jiří

Šilar, Miroslav

Škrlant, Jan

Tesař, Michal

Vlasák, Ladislav

Votruba, Jiří London

100 000 SLOV	2
Autoři a autorky	4
Dennis Smrdidech na závodech (M. M. Cabicar)	9
Šlapka (Jana Javorská)	18
Sňatkový podvodník (Ivan Galambica)	20
Sedmero plastových panen (Martin Kolářek)	35
Story o posvátných kozách (Karel Kýr)	39
Na stráži smíchu (Josef Bílek, Ladislav Vlasák)	42
Inženýr (Miroslav Šilar)	43
Jak jsem si ochočil draka (Petr Scheuer)	45
Zabila jsem tě – jsi mrtvý (Dana Garguláková)	52
B1 a čtyři sestry (Z. M. Chotutický)	57
Tajemství „němého“ tam-tamu (Karel Kýr)	62
My (Milan Rynt)	64
Důležitost snídaně (Martin Strnad)	67
Povánoční horor (Jitka Smitalová)	69
Platýz v drogerii (M. M. Cabicar)	71
Svobodná Evropa (Pavel Šach)	79
Poprvé (Michal Tesař)	81
Závislost (Marek Bílek)	83
Opravdové setkání v kosmu - podle nepravdivé události (Robert Brinda)	95
Kosatka (Ivan Galambica)	98
Žít a nechat žít (Martin Kolářek)	103

Samota a šílenství (David Kufa)	110
Jak jsem viděl světlo života (Tomáš Kiml)	115
Škádlení hada (Matouš Rýdel)	117
Pes baskervillský a hrad Rýzmburk (Miloslava Rýznarová)	119
Fuck You, Jingle Bells... (Milan Rynt)	122
Zajíček Ouško (Jan Škrlant)	123
Náhody (Jiří Grant)	127
Král střelců (Major Slik)	132
Zůstali jsme jen kamarádi (Jiří Glet)	139
Jauvejs aneb Jahodový koláč (Jana Javorská)	142
Za tajemstvím nitra Komorní hůrky (Jiří London Votruba)	144
Smích při manželských povinnostech (Pavel Šach)	147
Brána zahrady (Erik Dominik Novák)	149
To bylo jednou v létě (Tomáš Kiml)	150
Třináct týdnů v suchém domě (Martin Bergl)	151
Nákup v obchodním centru (Ing.arch. Petr Brauner)	154
Stvoření světa a zánik lidstva (Žán Efel a Müllan Öllmann)	156
Et omnia vanitas (Lucie Navrátilová)	160
Kámen, nůžky, papír (Janiel Kaffe)	168
PODĚBRADKA (Z. M. Chotutický)	182
O lásce, (ne)štěstí a jiných trampotách (Karla Pelikánová)	191
Stáří (Michal Tesař)	203
Muka (Robert Brinda)	205
Proroctví zmije (Karel Kýr)	207

Milenec a manžel (Jan Škrlant)	210
Čtu (Matouš Rýdel)	219
Kam zmizela slušnost? aneb pocta Bukowskému (Ivan Galambica)	220
Kousky (Milan Rynt)	226
Jak Alex s Markem fotili Danělků (Jiří Šebela)	229
Věci nejsou, jak se zdají být (David Kufa)	231
Moje první homosexuální zkušenost (Müllan Öllmann)	233
Super výlet - plavba parníkem z Děčína do Drážďan (Miloslava Rýznarová)	237
Net (Michal Tesař)	240
Řetěz (Jiří Glet)	242
Přátelství s nekuřákem (Pavel Šach)	243
Posílám ti pusy (Jiří London Votruba)	246
Pusa: Muzikantka	246
Pusa: Prstýnková	247
Pusa: Povídky	248
Nesmyslná nenávisť (Jiří Grant)	249
Obraz (Tomáš Kiml)	259
Klaun Kostička (Petr Scheuer)	260
Muži tančící se smrtí (Karel Kýr)	266
Koupím hrobku s kuchyní a koupelnou (M. M. Cabicar)	269
Hladová zeď (Martin Koláček)	278

DENNIS SMRDIDECH NA ZÁVODECH (M. M. CABICAR)

Zápis hluchoslepého psa na psí závody

Manželka mi devastuje vnitřnosti

Nápad přihlásit našeho psa Dennise na psí závody byl jednoduše brilantní! Přihlásit se mohl jakýkoli pes. I Dennis. Abyste rozuměli, Dennis není žádný obyčejný pes. Je to superpes.

“Jak se jmenuje?” - zeptala se pořadatelka.

“Dennis.” - odpověděla Kát'a a vrazila mi loket do břicha, až mi došla od žaludku čumkarta, že se přestěhoval na periferii, někam mezi lopatky a to jen protože jsem tiše přidal i příjmení “Smrdidech”.

“Kolik je vašemu pejskovi?” - pokračovala pořadatelka.

“Bude mu 18.”

Další rána a také játra odjela na dovolenou za starým kamarádem žaludkem, ačkoli jsem pouze přepočítal psí na lidský věk a řekl: „Jako Velkému třesku, jsou ze stejného vrhu.“ Je to jediný pes na světě, který je zapsán na seznamu památek UNESCO.

“Ach!” - vydechla a zapisovala si data “Loni jsme tu měli fenku, které bylo 18, a běhala i skákala...”

“Dennis moc neskáče, víte, on má za sebou asi 5 mrtvicí.” - vysvětlila Kát'a. Paní se na něj podívala pohle-dem, který lidé mají jinak vyhrazen pro duchy.

Mezi námi, s těmi mrtvicemi se to trochu přehání. Mrtvice postihuje mozek, což je orgán, který se u Dennise nikdy nejevil jako životně důležitý. Ani jako aktivní. Osobně si myslím, že možná tak první mrtvice po celo-denním běhání dopadla tu jedinou mozkovou buňku a picla jí, ale ty další už jen přišly, splakali nad vejdělkem a pak už jen nadávali na ozvěnu.

„Pejsek asi moc nevidí, že?“

„Na jedno oko vidí hůř.“ – připustila Kát'a a diplomaticky tak zamlčela „na jedno hůř, na druhé vůbec“. Přesto nebylo vhodné zmiňovat, že Dennis vidí asi jako slepec se

zlámanou holí. Ledviny, co dorazily za játry a žaludkem do hrudníku podaly žalobu na cestovku kvůli nevyhovujícím podmínkám.

„Jak reaguje na povely?“ – zkusila ještě pořadatelka.

„Nedávno ještě slyšel tlesknutí.“ – prohlásila Kát'a a zpražila mne pohledem, takže jsem raději spolkl dovětek, jak pařezy na ušním do něj chodí strkat, že je na řadě. Zároveň jsem si kryl slezinu. Ať už je kdekoli.

„Takže se orientuje jen po čichu.“ – pokývala smut-ně hlavou paní s papíry k zápisu.

„No, ehm...“ – odkašlala si Kát'a nervózně „On je to takový ťunt'a a ten čich moc nepoužívá.“ Moderátorka na ní jen zírala.

„Jak se tedy proboha pohybuje??“ – vyhrkla.

„Jako robotický vysavač. Po nárazu vždycky změní směr.“ – vysvětlil jsem ochotně. Kátina pata přistála na mém malíčku u nohy a zaryla ho hluboko do země.

„Já tedy nevím, jak to zvládne“ - začala pořadatelka nejistě, poté, co zůstala několik vteřin bez dechu. „Máme mnoho soutěží, a i když jsou většinou jednoduché, vyžadují určitou obratnost...“

„On to zvládne.“ - prohlásila Kát'a pevně.

A tak Dennise zapsali.

Disciplína první: přivolání psa

Živý pinball

První disciplína byla jednoduchá: přivolání psa. Byl jsem jako na jehlách, celý nedočkavý. Dennis býval nejvycvičenější pes v parku, reagoval i na gesta, už více jak rok ovšem jediný způsob, jak ho přivolat, je zvednout chodník a sklepat k sobě. Co s ním bude Kát'a dělat, jsem neměl ani tušení. Můžete na něj mávat, můžete před ním poskakovat, můžete řvát nebo i troubit na parní lokomotivu, Dennis bude mít stejnou reakci asi jako kamenný chrlič. Je to jediný superpes na světě, kolem kterého se dokáže nepozorovaně proplížit i čínský novoroční ohňostroj. Ani se nemusí plížit.

Hned na začátku se ukázalo, jak široká škála psů se zde sešla. Byl tu třeba boxer, který přiběhl na zavolání. Ke komukoli, kdo tam byl. Ale našli se opravdu vycvičení psi, třeba drsnosrstý jezevčík, který si našel páníčka na jediný krátký povel. Border kolie, která přiběhla na speciální sig-nál píšťalkou nebo belgický ovčák, co reagoval na pouhá gesta. Když jeho pán upažil, přiběhl a sedl si před něj. Sta-čilo, aby si jen poklepal na stehno a belgický ovčák se mu posadil vedle nohy.

A pak přišel Dennis.

“Nyní je na řadě nejstarší pes naší soutěže.” - uvítala ho pořadatelka s mikrofonom. “Jmenuje se Dennis a je mu 17 let.” Převzala od Káti vodítko, Káťa Dennise podržela, upravila mu nohy, aby se neskácel a odešla. “Možná to nebude úplně snadné” - pokračovala moderátorka “protože pejsek má za sebou několik mrtvicí a nevidí, ani neslyší a prý ani moc nepoužívá čich...” - její hlas se vytratil, jelikož jí došla absurdita tohoto cvičení. Káťa zmizela mezi lidmi a někam se postavila. “...takže vůbec netuším, co se stane.” - dokončila konsternovaně.

V divácích to zašumělo, někteří se otevřeně smáli, jiní Dennise litovali a další si klepali na hlavu. Pořadatelka pustila Dennise z vodítka. Všechny hlavy se začaly obracet jako na tenise mezi Káťou a Den-nisem. Bylo odpoledne, slunce bylo nízko. Káťa si zakryla dlaněmi oči, aby jí do nich nesvítlo ze strany, jenže jak se dotkla prsty spánků, vypadalo to jako telepatický signál. Umocněný tím, že nezavolala, ani nezapískala, neudělala vůbec nic, jen ten dotek spánků - a Dennis vyrazil. Podle mne prostě přepadl dopředu, když už ho nikdo nedržel na vodítku. Asi jako dominová kostka. Nějaká žena vykřikla. Všichni bez dechu sledovali, jak zabočil, šel dál, znovu zabočil, s naprostou jistotou prošel mezi několika diváky a potom vrazil Kátě přímo mezi nohy, čímž se zastavil. Až po několika vteřinách se strhl potlesk. Dokonce přidali i hvízdání a opravdový jásot.

“To bylo neuvěřitelné!” - ozýval se z reproduktorů hlas “Úplné kouzlo, jak to proboha udělal?” - obrátila se ke mně. “Víte, Dennis je držitelem zvláštního ocenění za symbiózu se svým majitelem.” - plácl jsem, ale byla to pravda. I když jsem také neměl tušení, jak to Káťa dokázala.

Když se lidé rozešli k další disciplíně, přestali si Dennise fotit a drbat, přitočil jsem se k manželce a zeptal se šeptem: “Jak jsi to udělala?” Zakryla si rukou ústa, kdyby někdo odezíral ze rtů a tiše odpověděla: “Jen jsem mu upravila packy, aby vyrazil proti tamté překážce, té se na poslední chvíli vyhnul, málem vrazil do té druhé a o kus dál jsem se postavila.” Vrhla jsem na Kátu pohled plný ob-divu. Ona udělala z Dennise živý pinball! Dokázala dostat psa, který má asi tolik funkčních smyslů jako billiardová koule přesně tam, kam chtěla a bez jediného šťouchnutí. Moje žena je Chuck Norris.

Disciplína druhá: Hledej!

Psi nebo tamanduové?

Tři misky na trávě. Pod jednou z nich je piškot. Vypadalo to jako disciplína, ve které by mohl mít Dennis šanci. Případní sázející ovšem nesmějí zapomínat, že i když má Dennis možná ještě čich, přestože by cokoli našel, není schopen k tomu dojít, protože nemá orientační smysl. Tím nemyslím, že by mu dělalo obtíže nějaké banální doprava, doleva. Tohle je superpes. On občas není schopen rozeznat ani „nahore“ a „dole“.

Káťa si však byla jistá, piškoty s ním dělají zázraky, přebijí i háravou fenu. Dřív jsme před ním nesměli to slovo na „p“ ani říct, aby nezačal šlet, jenže dnes – můžete na něj piškoty i vysypat a neprobere ho to. Slavná je naše vzpomínka, kdy mu Káťa narvala i kousky šunky do každé nosní dírky a nic. Podle všeho měl maximálně nějaký druh mokrého snu.

I v této hře se projevili šampióni. Hned na začátku se vyřítilo k miskám štěně Jack Russell teriéra, neobtěžovalo se čmoucháním, prostě je rozrazilo, až odlétly na všechny strany a sežralo piškot. Asi jako kdybyste mezi misky hodily ruční granát. Úžasná byla i čivava, která piškot našla pod správnou miskou, ovšem nebyla schopná ji odkrýt a dostat se k piškotu, protože miska byla skoro stejně velká, jako ona. To, co předváděla, se ani nedá popsat. Těžko říct, jestli se snažila misku zvednout nebo s ní kopulovat. Svérázný postup zvolila Bordeauxská doga, která moudře příkráčela k miskám, očichala je, nad jednou zůstala stát a dlouze na ní slintla. Načež byla soutěž na 10 minut přerušena kvůli dezinfekci. Absolutním rekordmanem byl „jatrový“ labradorský retrívr. Rasy mám od Káti, která je chodící atlas zvířat, ale možná si ze mě jen dělala srandu. Jatrovka piškot našla, sedla si před něj a položila na misku packu. Jako by tam byly drogy. Ozval se potlesk.

A pak přišel Dennis. Musím říct, že tentokrát už mu všichni drželi palce a stal se nejsledovanějším psem soutěže. Na rozdíl od ostatních psů ho Káťa měla na vodítku, jinak by úplně opustil soutěž. Možná i hranici státu. Ale držela ho volně, aby se nezdálo, že jej jakkoli směřuje. Dennis se motal, párkrát spadl, jednou se přerazil o vlastní hlavu, ale k miskám se prakticky nedostal. Jen jednou už u nich byl na pár desítek centimetrů, jenže pak se zase začal vzdalovat. Po několika minutách fandění všech soutěžících „samá voda“ a „přihořívá“ to vzdala i moderátorka a ukončila jeho výstup.

„Tak bohužel.“ – řekla s úsměvem a začala sklízet misky. „Přesto nejstaršímu pejskovi zatleskáme...“ – ozval se velmi vlažný a rozpačitý potlesk. „...a postoupíme k další –,“ strnula uprostřed věty. „On je pryč!“ – vykřikla „Ten piškot je pryč!“ Všichni se kolem ní

nahrnuli a ze všech stran se ozývalo: „Jak je to možné?“ „Co se stalo?“ „Určitě tam byl?“ „Zcela jistě jsem ho tam dávala!“ „Já to viděl!“ „Já taky.“ „Ano, byl tam, také jsem to viděla!“

Pokud do té chvíle byl Dennis určitou zajímavostí, od tohoto okamžiku se stal hotovou senzací. K dovršení všeho mu jeden z diváků našel na pysku cosi, o čem tvrdil, že je drobek z piškotu a lidé si to pak chodili fotit na makro. Mnoho lidí se Káti i mně ptalo, co se to stalo, ale nedokázali jsme jim odpovědět. Když jsme nad tím později debatili, máme teorii. Sice ani nikdo z nás nic neviděl, ničeho si nevšiml, jenže Dennise známe a vidíme, co dokáže. Vzpomínám si na doby, kdy jsem mu házel piškoty a on je vždy chytil ve vzduchu, někdy s výskokem, někdy jen tak hodil hlavou a rafnul úspěšně po piškotu, který už přeletěl jeho hlavu. Měl neuvěřitelný postřeh. A každý den ho musíme hlídat při žrádle, jelikož co chvíli ztratí miskou a pak je nutné ho znovu nasměrovat. Mnohokrát jsem viděl, že v misce nehýbe moc hlavou, on do ní zaboří čumák, tak se opře a po granulích střílí jazykem. Jako mravenečník. Tak-že, teoreticky, stačil zlomek vteřiny, jakkoli nikdo neviděl ho k misce se ani příliš přiblížit, vymrštil svůj blemcák trávou a piškot schramstnul někdy ve chvíli, kdy se motal okolo. Vzhledem k tomu, že nikdo neviděl miskou se ani pohnout, muselo jít zároveň o trik rychle strženého ubrusu, kdy na stole zůstane všechno nádobí. Kdo ví. Možná Dennis infarkty předstíral, abychom mu dali pokoj, nic po něm nechtěli a on si mohl užívat poklidného stáří.

Disciplína třetí: Slalom

Brunetka u tyče

V dalším závodu se sice Dennis moc nevyznamenal, přesto se mu podařilo zapsat do sportovní historie dosud nezaznamenaným výkonem. Nebyl však jediný pes, komu se podařilo excelovat. Osobně se mi nejvíce líbil obrovský novofundlandský pes, který byl vysoký jako samotné tyčky a když mezi ně vešel, dočista je rozklížil. Vůbec mezi nimi nebyl schopen projít, prostě se do slalomu nevešel. Kát'u zase uchvátilo štěně bulteriéra, které přes svůj nízký věk už dokázalo běhat slalom. Bohužel se během obíhání tyček nějak zacyklilo, stále probíhalo mezi nimi a ani majitel, jeho dcera a moderátorka ho nemohli odchytit. Absolutně nejlepší výkon podal knírač malý, černostříbřitý. Byla to neskutečná rychlost, jako by ho vystřelili z praku.

A pak přišel Dennis. Do poslední chvíle jsem se snažil Kát'u přesvědčit, že bych si půjčil od chlápka s Bordeauxskou dogou jeho navinovací vodítko s ocelovým lodním lanem, protáhl ho slalomem, pak by stačilo uvolnit pojistku a Dennise by to katapultovalo skrz v rekordním čase. Mohli jsme vyhrát! Ale Kát'a byla neoblomná, prý by se mohl cestou vzbudit a tak... Takhle Dennis jen přišel k první tyčce a nedokázal ani najít druhou.

Tancoval kolem té první, jako brunetka u tyče, a když ho konečně Kát'a s vodítkem navedla k dalším, úplně se zauzloval. Potom se skácel a jak se mlel, naprosto záhadným způsobem se mu podařilo strhnout celý slalom i s podstavcem. Kát'a i moderátorka se ho snažili z tyček vymotat, ale nakonec vyšel sám, oklepal se a důstojně odkráčel. Pořadatelka byla poněkud otřesená, když si znovu vzala mikrofon a zadýchaným, chvějícím hlasem vysypala:

„Tohle mi nikdo neuvěří, že jsem měla na soutěži psa, co ty svislé slalomové tyče dokázal i podlézt a pře-lézt.“

To je Dennis. Superpes. Oběhnout tyče dokáže kdejaký čokl s pár lety výcviku. Ale kde blbost ostatních psů končí, my začínáme.

Disciplína čtvrtá: Tunel

Jediný pes na světě, který v rovném tunelu dokázal zahnout doleva

Cílem následujícího závodu nebylo jen proběhnout tunelem. Dál bylo nutné pokračovat po dráze, na jejím konci to otočit a vrátit se po druhé dráze, která končila hned vedle startu, tedy tunelu. Tam dokonce čekalo profesionální snímací zařízení, které zaznamenalo čas psa v cíli a zobrazilo aktuální pořadí v digitální výsledkové listině na displeji. Bomba, hned jste pocítili to olympijské vzrušení.

Opět se projevil problém s velikostí. Bordeauxská doga, novofundland'an ani jiní velcí psi se do tunelu prostě nevešli. Naopak čivava se v tunelu zase schovala a odmítala vylézt. Naštěstí zde byla dvouletá Viki, která se ochotně ujala role záchranáře a vlezla dovnitř. Čivava rychle pochopila, že je čas vypadnout, když se objevilo dítě, jenž ukusovalo z housky o velikosti samotné čivavy. Skvěle dráhu proběhl český strakatý, který byl zřejmě ve výcviku, ale stačilo, aby mu páníček hodil do tunelu míček a on ho hladce proběhl. Vůbec nejlepší a nejrychlejší byl opět jezevčík, tentokrát dlouhosrstý a králíčí, říkala Kát'a. Zřejmě bude mezi těma párkama na nožičkách nějaký rozdíl. Vystrčil ze startu a na svých krátkých nožičkách proběhl trať s vítězným časem 13 vteřin a 58 setin sekundy.

A pak přišel Dennis. Největším rizikem této disciplíny bylo, že se Dennis musel pustit z vodítka. A bylo třeba, aby našel vchod do tunelu. Náš dvoučlenný tým formule 1 měl svůj plán: já ho zezadu dovnitř strčil a Kát'a měla z druhé strany lákat na piškoty. Co by mohlo selhat? Kromě toho, že by cestou usnul.

První metr šel opravdu skvěle. Pak se bohužel zastavil a úplně se ztratil. To se nám stává při venčení každou chvíli. Pro všechny ostatní živočichy je ztratit se v rovném tunelu opravdový oříšek, ale tohle je Dennis. Superpes. Kdokoli jiný by si těžko řekl: „Za mnou díra, kterou jsem přišel, přede mnou díra, kam můžu jít, vpravo stěna, vlevo stěna, nahoře stěna, dole stěna... Páni, to je bludiště! To je hotový Mínóův labyrint.“

Musíme si ovšem uvědomit, že hluchoslepý Dennis se ztrátami orientace, poruchami rovnováhy a narkolepsií většinou vůbec netuší, kde zrovna je. Co se týče jeho, stojí na schodu uprostřed obrovské haly. Díky tomu si osvojil nadpřirozenou schopnost vyrazit na úplně rovném chodníku třeba nahoru nebo dolů. Já bych mohl odpřisáhnout, že se dokáže pohybovat i mezi dimenzemi. A tak se Dennis stal historicky prvním psem v dějinách, který v naprosto rovném tunelu odbočil vlevo. A vydal se po levém bočním schodišti směrem dolů. Neptejte se, kde se vzalo. NASA se z toho stále nemůže vzpamatovat. Matematici a fyzici dosud nenašli vysvětlení. Tím se ovšem tunel proměnil v losovací buben, automatickou pračku a Dennis v bílé na čtyřicet během odstředování. Běžel po schodech dolů a tunel se kroutil jako had na rozpálené zemi. Po několika vteřinách ho had vyplivl. I kdyby Dennis měl špičkovou orientaci, centrifuga, kterou právě absolvoval, by ho zcela vykojila. Potácel se, padal, vstával, udělal kotrmelec – a najednou to píplo. Profesionální zařízení patrně nebylo až tak profesionální, protože mu bylo úplně fuk, odkud mu přiběhne závodník, jestli do cíle nebo z cíle, hlavně, že je doma. Dennis se tak mlel v tunelu, že ho celý posunul, takže ústí tunelu ho vyfluslo přímo proti cílové čáře. Kterou překonal kotrmelcem. Displej ukázal čas „12:16“ a na prvním místě zobrazil hluchoslepeho psa se ztrátami orientace, poruchami rovnováhy a narkolepsií. Strhl se potlesk, lidé jásali jako na fotbalu a já byl smíchy na všech čtyřech. Jako Dennis. Superpes.

Exhibice: Dogfrisbee

Jako Boss

Následovalo ještě několik disciplín, jako přechod přes kladinu, ve kterém si Dennis raději najal dubléra, jehož role se ochotně ujala Viki. Skok přes tyč, kde předvedl krásný skok, takzvaný horizontální. Velmi podobnou techniku skoku používá například buldozer, rozdíl je jen ten, že Dennis nemá pásy. Proskokový kruh jsme raději vynechali, nicméně měl jsem v rukávu trik, jak Dennise dostat skrz to kolo. Naučil jsem se to v Angry Birds. Bohužel, nikde se mi nepodařilo najít dost silný prak. A také provaz, kterým bych na chvíli svázel manželku, jinak by mi Dennise nepůjčila. Mohl též zvládnout přechod přes houpačku, jenže Káťa to zase nedovolila hnidopišským trváním na pravidlech, že pes má houpačku přejít a ne být idiotským majitelem katapultován. Přitom jsme mohli sfouknout dvě disciplíny jednou ranou: přechod přes houpačku a ještě skok přes překážku. Možná i tři překážky, kdybych na jeden konec

houpačky se mnou skočila i manželka, ovšem to by na druhé straně musela držet Dennise Viki a nevím, jestli by se stačila včas pustit.

Poslední akce byla exhibice: Dogfrisbee. Jde vlastně jen o to, že házíte psovi disk, ale běží o samostatný druh sportu. Všichni si to mohli vyzkoušet. Skvělý byl rotvajler, který disk nejen chytil, ale také nakrájel. Disk bravurně chytil a z tlamy mu pak vypadly už jen pokrájené kousky pizzy. Ne nadarmo se o něm říká, že má nejsilnější skus ze všech psů. Bezkonkurenčně nejlepší byla sheltie, která bezchybně chytala disk, i když ho moderátorka házela da-leko od ní. Výskoky sheltie byly famózní, chtěl bych to někdy vidět zpomaleně. Vedle toho probíhala i exhibice profíka s českým fouskem, který ukázal, jak jeho pes ne-jen, že chytí každý disk, ale chytil ho i s odrazem přes páníčka třeba v dvoumetrové výšce. Pes se rozeběhl, skočil tomu chlápkovvi na hrud', odrazil se a chňapnul po disku. Neuvěřitelné.

A pak přišel Dennis. Má to vůbec cenu opakovat? Hluchoslepý, bez orientace, rovnováha v čoudu a tak dál... Se stejnou nadějí na úspěch můžete házet disk opuštěné škebli. Bylo jedno, jestli disk házela těsně kolem něj, jednou ho i trefila do čumáku nebo krásný padáček, co přistál přímo před ním. Přesto to moderátorka zkoušela a lidé se nahrnuli okolo, protože čekali: „třeba se zase něco stane“. A stalo se. Po dobré hodině, kdy kolem běhali, štěkali a dováděli desítky a desítky psů to už Dennisovi začalo být podezřelé. Nebyl si úplně jistý, ale něco mu říkalo, že někde tady, v okolí, se možná, ale poměrně dost možná, pohybuje nějaký pes. Rozhodl se to zkusit a štěkl. Dennis jinak neštěká, jen ze spaní. Od doby, co neslyší, je jeho štěkot velmi podivný. Vlastně vůbec nezní jako štěkání, je to trochu jako krátké zavytí. Moderátorka zrovna vypustila z ruky dalšího padáčka a cukla sebou. Dennis seděl v trávě vedle Káti, trochu kýval hlavou, jak se snažil větřit a na-jednou to štěknutí. Odkudsi zprava se v té chvíli, jako na startovní výstřel, vyřítila malá, šedá koule. Odraz, úžasný skok a pejsek držel v tlamě disk, který byl určen Dennisovi. Dopadl dokonale na všechny čtyři a poslušně zamířil k Dennisovi, kde mu disk položil k packám. Vrtěl ocasem, jako by to byl mixér, chvíli se po Dennisovi díval a pak se vrátil na své místo k páníčkovvi. Nikdo nebyl schopen slova. Ten pes byl typický voříšek, silniční směska, možná se trochu podobal foxteriérovi, ale vím určitě, že v žádné disciplíně jsem ho neviděl.

„Tak zdá se, že Dennis zde má pomocníka, kterého vůbec nemám zapsaného.“ – divila se moderátorka. A pak jsme se dozvěděli, že tenhle pejsek je z útulku, majitel ho má krátce a všeho se dosud bál, proto ho ani nepřihlásili. Vůbec si nehrál, ostatních psů se spíš stranil. Tohle bylo poprvé, co udělal něco jen tak, sám od sebe. Pořadatelka znovu zkoušela házet disk, ale nic se nestalo. Potom na-jednou znovu: disk již se snášel k zemi a Dennis zase štěk-nul. Voříšek se vyřítil a bezchybně chytil. Opět položil disk před Dennise, vrtění ohonem a návrat k páníčkovvi. Tentokrát za plného potlesku.

Byli jsme svědky něčeho neskutečného. Kvůli Dennisovi museli vyvinout zcela novou kategorii stupňů vítězů. Můžete chytat disk v dogfrisbee na bronzovou, stříbrnou nebo dokonce zlatou medaili. Ale vysoko nad nimi trůní Dennis, superpes. Dokáže chytat v nejvyšší kategorii, jakou kdy kdo dosáhl.

Jako Boss.

Epilog

Dennis není můj pes, Dennise jsem vyženil. Dennise jsem musel dobývat, protože jsem věděl, že když si nezískám jeho, nezískám nikdy ani Kát'u, nejbáječnější ženu na světě. Trénoval jsem na něm i žádost o ruku. Tedy o pac-ku. A dostal jsem od něj všechny čtyři! Nicméně pro mne je Dennis rival. Také trochu zneužívám toho, že neumí číst. Doufám.

A já nejsem jeho pán. Přijal mne do smečky, ale ob-čas mi dává najevo, kdo je tu šéf. Svým gentlemanským způsobem. Je to rozhodně nejúžasnější pes, jakého jsem kdy poznal. A také jsem nikdy nepotkal psa, jako je on. To vše díky neuvěřitelně láskyplné péči a výcviku, co mu věnovala má žena. Díky Dennisovi a Kátě jsem poznal, co to je mít psa za opravdového člena rodiny.

ŠLAPKA (JANA JAVORSKÁ)

Zrovna jsem nejásala, když můj manžel začal pracovat jako řidič kamionu a navíc, když trávil většinu času v zahraničí. Ale postupem času jsem si zvykla a chod domácnosti si zařídila podle sebe. Takže nakonec to vypadalo, jako kdybych byla přes týden svobodná a o víkendu vzorná manželka.

Moje pubertální dětičky to přehlížely s klidným nezájmem o společný rodinný život. Ve finále to fungovalo tak, že přes týden mě měly na háku. Ovšem přes moje vyhrožování krutým desperátem, který se v pátek vrátí a zavede jim drsný režim, nehnuly ani brvou a házely na mě poznámky typu: „ Matko neprud'! , Spolkni prášek!, Čekej!, Čoudni si!“ nebo „Arbeit macht frei“ a podobné nejapné hlášky, které mě dokázaly spolehlivě vytočit do nepříčetnosti.

V ten moment jsem se měnila v rozběsněného Tyranosaure Rexe, pobíhala jsem po bytě a zuřivě se vším třískala a házela, takže to ve finále vypadalo, jako kdyby bytem prolétl hurikán Katrina. Moje děti to jen komentovaly slovy: jasnej přechod. A dál mě pilně ignorovaly. Já jsem si pro změnu pěkně uklidila ten svinčík, co si Katrina s Rexem natropili a aspoň jsem se u toho uklidnila.

O víkendu se ty vlezlé bestie (míněno moje děti a ne Katrinu s Rexem) vlísaly manželovi do přízně, jak moc se jim po něm stýskalo a co že jim to přivezl. Podle úžasnosti dárku pak setrvaly v jeho dosahu patřičnou dobu.

Když pak přišla řada na mě, vyfasovala jsem tašku plnou smradlavého prádla a na lísání nezbyl čas, protože začal kolotoč praní, žehlení, vaření a nakupování, aby měl náš pán tvorstva vše nachystané k odjezdu. Za to mě občas poplácal po zadku a v noci poctil pětiminutovým sexem, na který jsem se musela patřičně přichystat, abych mu zahrála některou z jeho oblíbených: sestřičku, kurvičku nebo cudnou školačku.

Copak o to, sestřičku a kurvičku bych zmákla levou zadní, ale ta cudná školačka mi ve 43 letech nějak nepřipadala moc reálná. Chtěla jsem ji nahradit paní učitelkou, ale na žádnou ze školních let neměl takové vzpomínky, aby ho vyrajcovaly k sexu. Jen já jsem si tak strašně moc přála, abych mohla vzít do ruky ukazovátko a naložit mu na holou, až by měl prdel rudou jako pavián v říji. Ale na těch pět minut, kdo by to řešil?

A tak se to opakovalo týden co týden, až jsem si našla milence. Jenže jak jinak, než zase kamionáka. Jenže tenhle jezdil většinou po vnitrozemí a měl na mě po večerech čas. Hlavně jsem mu nemusela hrát žádný divadýlko a sex nevypadal jako inseminace krávy Milky za běhu.

Najednou čas plynul úplně jinak a já ani nevěděla, jestli je pondělí nebo pátek. To jsem ještě netušila, jak ošklivě se mi moje bláhové rozpoložení mysli vymstí.

Byl pátek ráno a můj miláček mi zavolal do práce, že dneska končí dřív a jestli chci, můžu za ním přijet na okraj Prahy na jednu čerpací stanici. Bude tam parkovat svůj nákladák a pak si spolu můžeme zadovádet někde na hotelu.

Samozřejmě se mi rozblikaly všechny kontrolky a bylo jasné, že dneska už nic neudělám. Vzala jsem si tedy půl dne volna a mazala fofrem domů. Rychle jsem provedla všechny zkrášlující procedury a pak mě napadla myšlenka, udělat mu radost a vzít si na sebe převlek šlapky, který byl nejoblíbenějším mého manžela.

Už jsem se těšila, jak bude příjemně překvapený, až mě uvidí v rudých podvazcích a děrovaném body.

Ve smluvenou dobu jsem se přiřítla na benzinku, zaparkovala auto a rozhlédla se po parkovišti. V řadě na konci parkoviště jsem zahlédla známé vozidlo a vykročila k němu. Zkušeným skokem jsem se vyhoupla na stupačku, otevřela dveře a vklouzla dovnitř. Kupodivu, miláček nikde.

„Hurá! Překvapím ho!“ Zalezla jsem dozadu na lehátko a začala se svlékat. Kolem auta jsem slyšela hovor a věděla, že každou chvíli přijde. Naaranžovala jsem se do pozice dokonalé šlapky a trpělivě roztouženě čekala.

Konečně se otevřely dveře a řidič nastoupil do auta, nastartoval a jel přeparkovat. Krčila jsem se na lehátko a mlčky čekala, až vypne motor. Náhle se zabouchly dveře a cvaknul klíček. Opatrně jsem se vyhrabala z lehátka a rozhlížela se kolem auta. Nikde nikdo. Vezmu za kliku – zamčeno.

„Do prdele!“ zaklela jsem nahlas. V ten moment mi pípla na mobilu esemeska:

„Miláčku musel jsem ještě naložit, zítra jedu záskokem Německo. Už to nestihnu. Promiň. Miluju tě.“

„Sakra, že já kráva vlezla do jinýho auta?“ Pomalu jsem začala zkoumat věci kolem sebe. Všechny mi byly ale povědomé. Pak mi to došlo. Můj manžel se vrátil domů, protože byl pátek a já viděla známé auto a vlezla dovnitř v domnění, že je mého milence.

„Co teď?“ Nezbyvalo mi nic jiného, než zavolat manželovi, aby si pro mě přijel.

Udiveně otevřel dveře: „Co tady, proboha, děláš?“ Nechápal, jak jsem se mohla vloupat do jeho miláčka.

„Chtěla jsem tě překvapit.“ Špitla jsem dotčeně, ale byla jsem ráda, že mě konečně vysvobodil. Mohla jsem tady skejsnout dva dny a to by byl malér.

„A proč jsi vlezla tajně dovnitř?“

Poodhalila jsem mu plášť a ukázala jeho oblíbený kostým.

„Tak takhle je to! A já si celou dobu myslel, že pracuješ v kanceláři!“

SŇATKOVÝ PODVODNÍK (IVAN GALAMBICA)

(podle opravdového příběhu)

Jan Průcha byl vzhledově průměrný muž. Věk 33 let, výška 181 cm, váha 85 – 90 kg. Spíše k těm devadesáti kilogramům. Vlasy hnědé, obličej kulatý, slabé brýle s tenkými obroučky. Zvláštní znamení: tetování na pravé ruce, kde má tetovány písmena: ACS. Tolik by mohl znít výtažek z policejního spisu, a také stručný popis podvodníka Jana Průchy. Snad by se slušelo říci, kdyby to byla nějaká právní kvalifikace-sňatkového podvodníka.

Jan Průcha se živil tím, že obíral ženy o peníze. Nikoliv tak, že by jim je bral přímo z peněženek, v okamžiku, kdy se dotýčná nedívala. To on nedělal. To mu nebylo hodno. Jan Průcha vytvářel situace, a to takové, že žena mu nakonec sama peníze dávala. Co dávala, doslova vnucovala. Cpala mu je horem dolem a přemlouvala jej, aby si je vzal. Když je nechtěl, nutila jej, prosila jej, zapřísahala jej, aby si je vzal. Jak to dělal? Naprosto, ale naprosto jednoduše. Používal povětšinou vždy stejný a stále bezpečně fungující postup. Bylo to prosté.

Jan Průcha si vždy dovedl vybrat oběť. To byl začátek jeho úspěchu. Vybíral si pečlivě. Věděl, že žena, kterou si vybere, musí splňovat určitá kritéria. Kupodivu, ani vzhled, ale ani bohatství v tom zásadní roli nehrálo. Bylo mu jedno, jak moc je hubená či nehubená, jestli je na vozíku, nebo třeba šilhá. To neřešil.

Základem bylo, vybrat si, jak on v duchu říkal, „pipku“. Takovou holku, co jde světem, třeba je i trochu zklamaná, věk tak od dvaceti pěti dál, ale spíše po třicítce. Holku co hledá a stále nenachází, takovou, co už se pomalu vzdává svých snů o princi na bílém koni. Holky, co sní o princi na bílém koni, tak to nebylo nic pro našeho Jana Průchu. On hledal mezi děvčaty, co již sní pouze o princi, bez koně, nebo dokonce mezi takovými, které by byly ochotné, snad v případě nouze, vzít za vděk možná i jen tím koněm, kdyby si je tedy ten kůň vzal a žil s nimi. Prostě holky, co mají pocit, že třicítka věk je akorát tak čas na to se vdát, nebo se jít oběsit.

Tady Honza lovil. Chodil na diskotéky, ale spíše a to nejčastěji, lovil na internetu, flirtoval s prodavačkami v obchodech, oslovoval maminky s dětmi na ulici. Měl široký záběr. Ale internet jednoznačně vedl.

Honza byl kádr. V jeden čas dokázal najednou „obhospodařovat“ až pět žen. Ale to se velmi těžko zvládalo. Jeho standardem byly dvě až tři ženy a to pak zvládal všechno v pohodě. Zde je nutno si uvědomit, že Honza měl v každém vztahu určité etapy. Bylo to jako jízda v autě. Nejprve jedeme na jedničku, pak zařadíme dvojku, pak trojku a tak dál, až jedeme na pětku. No a pak náš milý Honza sebral peníze a obrazně vyřadil na neutrální a nechal auto setrvačností zastavit.

Honza byl z Brna. Takže lovil v Praze, v Budějovicích, v Karlových Varech, a tak různě. Do Brna si jezdil odpočinout, tam nikdy nikoho neměl. Brno bylo tabu.

Když si Honza vyhlédl oběť, tak začal postupně zařazovat jedničku. Sbalit holku nebyl pro něj žádný problém, takže když viděl, že ryba na háčku „zasekla“, založil si na ní speciální notýsek. Honza totiž vystupoval pod různými jmény, povětšinou střídal tři, takže si do notýsku psal, jak se u dotyčné jmenuje, jaké u ní (v budoucnu) používá telefonní číslo a taky historku, kterou jí řekl. Zásadně, ale skutečně zásadně, Honza používal metodu, že když se s nějakou ženou poznal na internetu, tak se on tvářil, že je ostražitý, že si chce JENOM psát, protože se již několikrát napálil, je prostě takový důvěřivec a jestli to dotyčné nevadí, mohou si jen občas hezky napsat. Nic víc. Alespoň zatím. Nikdy na začátek na internetu nedával dívce hned zkrace svoje telefonní číslo a ani jej po ní nevyžadoval. Veškerá komunikace se vedla v kamarádské rovině a Honza byl skutečným přeborníkem na to, na jakou strunu kdy zahrát.

Pak přicházela druhá část. Řekněme druhý stupeň rychlostní. Honza v tento okamžik již napsal dotyčné svoje telefonní číslo. Vysvětlil jí, že dovolat se mu bude obtížné, protože pokud je ve službě, telefon vypíná. Pracuje totiž u Policie ČR. To byla první varianta. Jako druhá bylo to, že pracuje na stavbě, to používal málo, nebo že jezdí s kamionem, to už se celkem dalo použít, ale vůbec nejčastěji a nejraději Honza používal, že pracuje v bance, jako IT specialista se zaměřením na správu sítí. Ona mu na oplátku dala svoje číslo. Honza měl jeden telefon, ale asi dvacet sim karet, které průběžně měnil. Měl v tom dost propracovaný systém.

Nejčastěji byl tedy IT specialista, nebo policista. No a tak si s dotyčnou dopisoval a při tom si občas poslali pár sms zpráv. Honza se ovšem vyhýbal jakékoliv intimitě. Žádné „Broučku“, či „Miláčku“. Dokonce se vyhýbal i zdvořilým jménům. Petru oslovoval „Petro“ a jen výjimečně „Pěťo“. Ale co se týče obsahu konverzace, pouštěl se stále

„hlouběji“ a spíše se snažil, aby to vypadalo, že je to ON, kdo se svěruje, ON, kdo se dává všanc, i když šikovně volenou komunikací zjišťoval o oběti stále více a více informací.

Začínali jít tedy více a více do hloubky a Honza byl velmi kreativní. Když cítil, že by dotyčná chtěla, aby Honza působil citlivě, tak jí psal o tom, jak strávil hezký víkend s dítětem svého bratra, jak to bylo příjemné, že prckovi je pět a bylo to perfektní. Jak už taky uvažuje o vlastní rodině. Psal o tom, jak byli v ZOO a prcek, jak byl nejvíce unesený z takové elektrické lokomotivy, vláčku, který tam vozí děti po zahradě. Cena za projížďku byla stovka, brácha na to neměl, ale Honza neměl to srdce malému to odepřít, takže to zaplatil on a jelo se po zahradě. Jenže jedna jízda byla tomu malému broučkovi málo, takže Honza zaplatil celkem tři, ale potom už zavelel „Dost!“ a se smíchem se šlo na zmrzlinu. Parádní víkend. Tahle historka zabírala často.

Když jeho dotyčná naopak chtěla v Honzovi vidět drsnáka, tak psal, jak strávil s kolegy z banky (Policie, dopravní firmy atd.) perfektní teambulding weekend na jedné horské chatě, kde dělali všechno možné, od lezení na skály až po lety na padáku. Honza kdysi s padákem párkrát skákal, ale teď si dal jenom jeden skok a konec, protože ho bolí noha, jak při dopadu špatně došlápl. Ale rozchodí to.

Když dotyčná chtěla intelektuála, rozepisoval se o koncertu na Pražském jaru. Prostě co kdo chtěl. Honza často používal historky opakovaně, takže používal klávesy ctrl+c a ctrl+v a vkládal příběhy, které psal jedné slečně, do korespondence se slečnou druhou, jen si hlídal jména a povolání, aby to nespletl. Byla to docela zábava. Pro něj. V počítači měl asi dvacet různých historek a občas, když měl po večerech čas, jen tak sedl a připsal další jednu. No a pak je vložil do nějaké korespondence. Docela to byla skutečně legrace.

Již od počátku Honza do svého vyprávění vložil důležitý faktor. A to faktor KAREL. Karel se objevoval skoro v každém jeho vyprávění.

Honza třeba psal o tom, jak o víkendu KARLOVI pomáhal se stavbou jeho chatky. Nebo jak KARLOVI odvážel nějakou skříň. Nebo, jak KARLOVI opravoval počítač. Prostě často musel být zmíněn faktor KAREL. To bylo zásadní a do budoucna nutné. Samozřejmě, že Karel se nevyskytoval zcela všude, ale bylo nutno jej často zmiňovat, protože do budoucna to měla Honzovi přinést peníze.

Honza poskytoval slečnám to, co chtěli číst a pak najednou, z ničeho nic, zařadil další rychlost. Jednoho dne, když už si dopisovali řekněme dva až tři týdny, poslal dívce či ženě sms s textem:

-Dobrou noc :-)-

Nikdy před tím si se svými obětmi takto nepsal, ale když usoudil, že je čas zařadit další rychlost, tak to prostě udělal. Nic víc tam nepřipsal, jen ta dvě slova a smajlík.

Napsal tedy tuto sms a druhý den, sedl k počítači a na internetu se pak za to omlouval. Moc se omlouval. Vysvětloval, že se s Karlem opil, ne moc, jenom trochu, Karel byl opilý hodně, ale Honza jenom tak popíjel a najednou, jak seděl s Karlem a jeho přítelkyní v baru, když viděl, jak se ti dva k sobě mají, tak se Honzovi zastesklo a přišlo mu to líto a

-...najednou jsem si vzpomněl na tebe, víš. Přišlo mi to strašně líto a strašně smutno, že jsem prostě tak sám a tak, jak jsem tam měl ten mobil, tak jsem ti napsal to přání na dobrou noc. Já vím, že spolu nejsme tak daleko, omlouvám se...alkohol...prostě mi to všechno bylo líto, smutek, samota, víš, možná to znáš...taky už bych chtěl mít někoho, promiň...nerad bych vypadal, jako nějaký ...však víš...ty jsi strašně milá, já nikoho s kým si takhle rozumím snad ještě nikdy nepotkal...mám pocit, že se známe snad milion let, jak ti rozumím a ty mě...promiň, prostě se mi zastesklo...po tobě víš...jsi jediná, kdo mi takto rozumí a kdyby pro nic jiného, tak pro tohle je ten internet skvělý vynález, víš, že mi pomohl Tě poznat, najít Tebe...-

Dost často se mu stalo, že mu již na jeho sms rovnou již večer odpověděla dotyčná stejným přáním, ale když neodpověděla, tak po tomto vysvětlení, které jí Honza podal, v podstatě pokaždé zjihla. Jejich konverzace pak většinou nabrala intimnější směr.

Honza pak zařadil další stupeň. Napsal na internetu dotyčné osobě:

-Ahoj Jani (Pét'o, Karolíno, Hani, Simčo, Kát'o, Alčo, Ilonko, atd.). Zítra jedu s Karlem do Tvého města. Karel tam potřebuje něco vyřídit na nějakém úřadě (u příbuzných, u lékaře atd.). Povezu ho tam, protože má nemocnou nohu (ruku, hlavu, rameno atd.) a nemůže řídit. Budu tam asi tři hodiny čekat, než si to Karel vyřídí. Myslíš, že bych Tě mohl pozvat na oběd? -

Tady Honza věděl, že pokud dotyčná přijme, tak má Honza v podstatě zaděláno na výdělek. A dotyčná téměř pokaždé přijala. Někdy, pokud se stalo, že zrovna v navržený den nemohla, ale mohla jindy, tak Honza Karlovi přehodil schůzku a jelo se jindy. Základ byl, aby se Honza s obětí potkali a tak došlo na schůzku.

Honza byl galantní, ženě lichotil, choval se mile a také, to jen tak mimochodem, se jí snažil trochu opít. Jeho cílem bylo jí hned první den dostat do postele. Aby nedošlo k omylu, Honza netrpěl nedostatkem sexu. Že by musel hned brát dívku do postele. Ale měl prostě svůj zaběhnutý systém a v něm byla postel hned první setkání v podstatě nutností. Někdy to bylo trochu složitější, protože Honza si vybíral takový typ dívek, které nejsou zrovna zvyklé hned jít do postele, ale protože Honza se s nimi vlastně znal, ony o něm tolik toho věděly, tak Honza VŽDY dosáhl svého.

Většinou se potkávali kolem poledne, někde v restauraci, ale když už jiskra přeskočila, Honza vše zaplatil, pokud dotyčná chtěla něco zaplatit, Honza zásadně odmítal a urazil by se, pokud by si měl od ní vzít korunu.

-Peníze po tobě nechci...chtěl bych něco jiného...- řekl Honza a choval se velmi intimně.

Pokud přímo dotyčná nenavrhla, kam by mohli spolu jít, tak Honza se zmínil, že Karel jednou tady v Praze (v Budějovicích, Varech, Plzni atd.) prý byl na jakémsi hodinovém hotelu, Honzovi o tom vyprávěl. Honza telefonoval (jako) s Karlem, nechal si vysvětlit cestu a jaká náhoda, bylo to kousek odsud, no a za několik okamžiků již byl sex se vším všudy, na posteli hodinového hotelu.

Nebo taky u dotyčné doma, v případě nouze v autě a jednou dokonce, považte, na lavičce v parku.

Pak Honza odjel. Ale zde začíná začátek konce vztahu Honzy a jeho oběti. I když to tak možná nebude vypadat.

Honza si pak s dotyčnou začal více psát, telefonovat, občas za ní přijel do města, za účelem sexu. Vždy VŠE platil Honza, trval na tom, že ona nebude platit nic. Byl pozorný, vyznával jí lásku (dokonce), lichotil jí a byl velmi, velmi milý. Kupoval květiny, chodil do kina, hladil jí, líbal jí, lichotil jí, byl ochotný se kvůli ní prát a říkal jí ta nejkrásnější slova.

Ale nezapomněl se občas zmínit o Karlovi. Karel je totiž Honzy nejlepší kamarád (ve skutečnosti Honza žádné kamarády neměl). S Karlem se Honza zná již od základky.

Když už byla známost po třetí, či čtvrté schůzce, nasadil Honza další faktor a to faktor VENDULA.

-No on Karel má ségru. Jmenuje se Vendula...- říkal Honza.

Vendula byla v Honzově vyprávění prsatá, frivolní a nepracující pološtětka, která dávala každému muži to, o co měl zájem, v podstatě na potkání. Bylo jí 22 let a střídala partnery jako ponožky. Karel a Honza jí několikrát jeli vyzvedávat z různých nočních podniků a asi tři krát jí jeli vyzvednout do nějakého nevěstince v Německu, kam utekla a pak nevěděla, jak se dostat domů. Prostě Kája a Vendula, to je dvojka. Sourozenci, jak se patří.

Na internetu jednou Honza našel nějakou fotku. Byl to nějaký mladý manželský pár, kde ona, značně vyvinutá a on, takový ňouma, byli u moře a ona vystrkovala ňadra tak, že horní díl plavek zakrýval jen skutečně minimum. Honza tento pár neznal, našel jejich fotku náhodou, ale umístil si to do všech svých profilů na internetu s tím, že pod to připsal Karel a Vendula u moře.

A Honza své nastávající (ano, skutečně již občas mluvili nenápadně o svatbě), říkal, jaký je Karel dobrák a Vendula, jak je to s ní těžké.

A opět se zařazovala další rychlost. Honza a dotyčná si začali spolu vybírat společné bydlení. Honza se totiž rozhodl, že z Ostravy, kde bydlel (ve skutečnosti bydlel v Brně), se přestěhuje někam sem blíže, aby měl blízko ke své milované. A tak začal proces vybírání bytu (baráčku, parcely, usedlosti, atd.).

Objížděli spolu několik adres a nakonec si vybrali domeček. Malý, krásný, sice rozpadlý, ale Honza s Karlem ho opraví a navíc nebyl nijak drahý. Stál necelý milion.

-Chtěl bych, abychom tady SPOLU bydleli...- říkal Honza a dotyčná byla v sedmém nebi.

-Uděláme tady ložnici, tady obývací a tady dětský pokoj, místo pro psa a do dveří udělám vrátka pro kočky, aby měly kudy chodit. A na půdě udělám whirlpool vanu. -

Honza se připravoval, jak všechno SÁM zaplatí. Pokud dotyčná chtěla něčím přispět, Honza to odmítal.

-Víš co? Já teď nemám peníze, budu investovat do toho domu. Chceš-li něco zaplatit, tak zaplat' dovolenou, já zaplatím ten dům, jo a taky zaplatím svatbu. Komplet. Vezmu si na to hypotéku, ale zvládnou to. Plat nemám špatný. Chci, abychom měli kde bydlet, a pak se vezmeme. Říkám Ti, lásko, že si Tě vezme chlap, jak se patří, s bydlením a se vším k tomu. Žádný nuzák. - říkal Honza a dotyčná tedy zaplatila komplet dovolenou. Jelo se k moři.

A hned po návratu od moře, kde se oba měli jako v ráji, Honza zařadil další rychlostní stupeň.

-Potřeboval bych s tebou o něčem mluvit...- začal dramaticky, když oba seděli na večeři v restauraci. Většinou dotyčná zpozorněla.

-Představ si, co se mi stalo. Já jsem asi před pěti lety dělal ručitele jednomu kamarádovi na půjčku a on jí neplatil. Já když se to teď dověděl, tak jsem myslel, že ho zabiju. Hajzla. -

Dotyčná Honzu litovala, ptala se, kolik dělá ten dluh a Honza říkal:

-To je pávě to, dělá to nějakých 420 000 korun -

A ten večer se litovalo. Dotyčná litovala Honzu, ale on řekl, že to nějak vyřeší. Ať se tím ta krásná osoba netrápí.

A skutečně vyřešil. Přišel Karel, že mu ty peníze půjčí. A to je dobře. Protože, jinak by si nemohl Honza koupit ten baráček, protože banka by Honzu jinak vedla jako neplatiče a

nedala by mu hypotéku. Pitomý jeden podpis na ručení před několika lety a Honzovi to málem nyní ohrozilo to, že by si mohl vzít hypotéku na dům. Takže Karel půjčí Honzovi peníze na dluh, Honza to zaplatí a hned poté, ve stejné bance si vezme hypotéku na dům a příští týden ...

-...lásko, můžeme bydlet! –

Občas se stávalo, že již v tento okamžik nabídla dotyčná, že to může být ona, kdo Honzovi půjčí ty peníze, nebo alespoň jejich část. Ale to Honza jasně a kategoricky odmítl a říkal:

-...miláčku, Ty nebudeš peníze do ničeho investovat, Tvoje starost je jenom peníze utrácet. Budeš zařizovat náš společný dům...neboj, tam se utratí až dost-

Honza by si tady mohl již vzít peníze na zaplacení dluhu od své přítelkyně a nepůjčovat si JAKO od Karla, ale to by nebylo ono. Hrozilo, že by dotyčná chtěla třeba jít do té banky s Honzou, nebo by chtěla vidět nějaké dokumenty. Protože to všechno bylo od A do Z vymyšlené, nemohl Honza připustit, aby teď, před finále, dotyčná pojala nějaké podezření. Takže nabízené peníze odmítl, řekl, že nic nechce, že mu je dá či půjčí Karel a celá věc je vyřešená.

A Honza a Karlem se tedy dali do shánění peněz na zaplacení dluhu. A současně se připravovala koupě baráčku. A dotyčná se těšila, připravovala svatbu, jen Honza se jednou, na poslední okamžik omluvil ze společné schůzky. To nikdy před tím neudělal. A dotyčná byla nespokojená. A Honza poslal sms, s tím, že si musí něco zařídit v Praze (v Brně, v Ostravě, ve Varech, v Liberci...), a že se neplánovaně zdrží a ať pusinka nemá strach. A vypnul si telefon. A jenom dopsal:

-TY PENÍZE SE KOMPLIKUJI-

Tohle všechno bylo dosti složité na pamatování. Ale Honza měl svůj plán. Kdyby mu šlo jenom o to, dostat holku do postele, jistě by to udělal mnohem snadněji. On ale potřeboval od holek něco jiného, nežli obyčejný sex, takže šel tvrdě za svým.

Například trval na své občasné nedostupnosti. Vysvětloval to svým zaměstnáním. Takže si vypínal telefon, i když nemusel a tím se dělal vzácnějším. A tak tomu bylo

i nyní. Dva dny měl vypnutý mobil, ale pak si jej zapnul a zavolał zpět s tím, že jede za svoji kočičkou, že má již všechny starosti vyřešené. A v tento okamžik přerazoval na poslední stupeň, chcete-li, začal naplňovat jednu z posledních kapitol vztahu.

Dotyčná se mohla štěstím zbláznit, když Honzu viděla. Když se přivítali, tak Honza řekl dotyčné, že Karel mu peníze půjčit nemůže, že se něco pokazilo a Karel ty peníze nakonec nemá. Nakonec se ale Karel zachoval, jako opravdový kamarád. Když totiž Honzovi nemohl půjčit peníze, zajistil mu BRIGÁDU. Kde si ty peníze vydělají. Protože oba zařizovali tu brigádu, tak se Honza neozýval. Zařizoval si totiž v práci volno, aby měl čas na tu dobře placenou brigádu.

Tato informace byla pro dotyčnou dívku taková neutrální, ovšem jen do té chvíle, nežli Honza řekl, že ta brigáda je v Anglii.

-To víš, tady se takové peníze vydělat nedají, jako tam. Tady v té banánové republice sotva. Tam vydělám stovku (jako sto tisíc) za měsíc, jen to fikne. –

To už bylo pro dotyčnou ženu docela skličující, ovšem Honza pokračoval:

-Lásko, pojedu tedy teď do Anglie. Budu makat jako barevný a uvidíš, že tak za půl roku mám peníze na ten dluh našetřené, přijedu, všechno poplatím a hned koupíme ten baráček...-

Honza kul železo, dokud bylo žhavé a pokračoval:

-Nevím, jak to bez tebe ten půl rok vydržím, tolik tě mám rád...tak moc...neexistuje nic, co bych na tobě nemiloval, ale pochop, nechci jít do našeho manželství s dluhem. To nejde. Půl roku uběhne, jako voda...-

Takže vlastně Honza nastínil svojí milé, že se půl roku neuvidí. Když jí to začalo v hlavě „šrotovat“, Honza přihodil poslední šrapnel:

-Neboj, možná přijedu dřív. Třeba už za pět měsíců. Skoro tam neutratíme. Pojedeme tam já, Karel a jeho sestra Vendula. Pronajmeme si společně byt, abychom ušetřili. Už jsem něco viděl na netu. Taková 2+kk, jeden pokoj já, jeden oni...-

Honza tedy vlastně sdělil svojí partnerce, že bude pět měsíců sdílet byt s Karlem (budiž) a s jeho prostituující sestrou Vendulou!!! Po této informaci si každá, dosud opuštěná a životem zklamaná žena musela snadno dát dvě a dvě dohromady. Muselo jí být jasné, co se zřejmě stane. Její přítel Honza, který jí tak miluje a ona jeho, se bude pět měsíců potkávat v malém bytě s Vendulou, která přefikne, co jí do cesty přijde a kdo ví, jestli nakonec spolu nezačnou i chodit.

Každá žena by z tohoto rozhodně nebyla nadšená. Ovšem taková, která již má KONEČNĚ před svatbou, má vyhlédnutý baráček, a která o tom všem řekla celému svému okolí, tak taková by z toho byla nejen zklamaná, ale i zdrcená. Zejména proto, že o několik vztahů již dříve přišla, třeba i podobným způsobem.

Vždy se stalo to, že příslušná žena začala hledat jiné způsoby řešení. Přemlouvat Honzu, ať nikam nejedí a nabízet mu, že se to nějak vyřeší.

Honza je nechal „vydusit“. Čekal týden. Trval na Anglii a chtěl čestně splatit svoje dluhy. Po týdně pak přišel s řešením. Banka je ochotná se dohodnout. Na ten dluh, který vznikl tím, jak Honza ručil, je banka ochotná podepsat splátkový kalendář. To by bylo v pohodě. Ale vlastně díky tomuto škráloupu, nemůže či spíše nechce banka dát 100% hypotéky na dům. Muselo by se na tu hypotéku něco zaplatit a banka by dala třeba jen 60%. Prostě a jednoduše, když by se teď něco zaplatilo, nějaké peníze, tak by se vše vyřešilo a Honza by nikam nemusel jezdit. Navíc Karel a Vendula by odjeli bez něj, takže by se nějakou dobu neviděli.

Honzovy ženy většinou reagovaly každá stejně. Buď si vypůjčily peníze, třeba od rodičů, od známých, kamarádek, nebo rovnou vybraly své úspory a Honzovi je nabídly. Většinou se jednalo o sumu dvě stě až čtyři sta tisíc korun, ale jednou Honza dostal i přes půl milionu. Nabídly mu je, aby je vzal a dal do té banky a NIKAM nejedil. Koupí si domeček, udělají děťátko a budou všichni spolu.

Honza ale odmítal. Ovšem jen chvilku, aby si to třeba dotyčná nerozmyslela. A nakonec svolil.